

## Leśnicy jako mierniczowie przysięgli.

*Les forestiers comme des arpenteurs jurés.*

W Dzienniku U. P. P. z dnia 21 lutego 1927 Nr. 13 znajdujemy rozporządzenie Min. R. P. z dnia 14 stycznia 1927 poz. 100 o następującej treści. „Rozp. M. R. P. o wykonaniu art. 2 l. b. ustawy o mierniczych przysięgłych“. Brzmi ono jak następuje:

„Na podstawie art. 2, punkt *b*, ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. A. R. P. Nr. 17) zarządza się co następuje:

§ 1. Jako odpowiednie szkoły krajowe uznaje się, prócz szkół wymienionych w § 1. rozporządzenia M. R. P. z dnia 17 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 431), studia zakończone egzaminem dyplomowym na tych wydziałach Politechniki we Lwowie, na których wykładano obowiązkowo miernictwo i wyższą geodezję, a które kandydaci ukończyli przed wejściem w życie ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych i odbyli odpowiednią praktykę.

§ 2. Jako odpowiednie szkoły zagraniczne w rozumieniu art. 2, punkt *b*, tej samej ustawy uznaje się prócz szkół wymienionych w § 2, rozp. M. R. z dnia 17 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 531)

*b*) akademię rolniczą (Hochschule für Bodenkultur) w Wiedniu, ukończoną przed 1 listopada 1918.

Z tych postanowień wynika zatem, że o ile „leśnicy“ ukończyli Wydział lasowy Akademii ziemiańskiej we Wiedniu, jednak przed 1 listopada 1918, to mogą ubiegać się i otrzymać prawo wykonywania zawodu mierniczego. Warunek jest jednak, że „ukończyli“ ten Wydział, to znaczy wykazali się egzaminami państwowymi wszystkimi, względnie dyplomem inżyniera leśnika. Zatem nie

wystarczą, jeżeli ktoś ten wydział tylko ukończył, jeżeli w tym czasie, kiedy on go kończył, były przepisane egzamina państwowe, czy też egzamin dyplomowy. Dla tych, którzy wydział ten tylko skończyli, może niniejsze rozporządzenie wtedy tylko mieć zastosowanie, jeżeli studja swoje na tym wydziale ukończyli jeszcze przed rokiem szkolnym 1883/4, gdyż w tym roku dopiero zaczęły obowiązywać przepisy o składaniu egzaminów państwowych, najpierw 2, a następnie 3.

Wobec tego jest rzeczą pożyteczną poznać postanowienie przytoczonej ustawy, gdyż przydarzyć się może, że jeden lub drugi z leśników, do których to rozporządzenie się odnosi zechce z niego skorzystać i oddać się zawodowi mierniczego przysięgłego, względnie przy uprawnieniu jako „rządowo upoważniony cywilny inżynier leśnictwa“, zechce mieć równocześnie uprawnienie jako mierniczy przysięgły.

Ustawa z 15 lipca 1925 posiada zatem następujące brzmienie:

„Art. 1. Tytuł i związane z nim prawo wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego może uzyskać ten, kto odpowiada następującym warunkom: 1) posiada obywatelstwo polskie, 2) posiada odpowiednie studja, 3) odbył przepisana praktykę, 4) zdał egzamin o charakterze praktycznym, 5) nie jest pozbawiony praw wyborczych w myśl art. 3 ustawy z dnia 28 lipca 1922.

Art. 2. Studja wymagane w art. 1. poz. 2, udowadnia się: b) świadectwem ukończenia jednej ze szkół zagranicznych uznanych przez M. R. P. za odpowiednie i jako takie urzędowo ogłoszonych“.

W naszym wypadku jest to zatem „Akademia Ziemiańska (Hochschule für Bodenkultur) we Wiedniu“, a raczej jej wydział lasowy.

„Art. 3. Kandydaci, o których mowa w ustępie pod b, winni odbyć praktykę 5 letnią, przyczem winni praktykować najmniej dwa lata w kraju“.

Ponieważ ukończeni słuchacze Akademii Ziemiańskiej we Wiedniu mogą otrzymać charakter mierniczego przysięgłego, jeżeli studja ukończyli przed 1 listopada 1918, t. j. przed dniem wskrzeszenia Polski, przeto postanowienie praktykowania najmniej dwa lata „w kraju“ należy rozciągnąć na terytorja, stanowiące obecnie obszar Państwa Polskiego.

„Praktyka rozpoczyna się z reguły dopiero po ukończeniu studjów i złożeniu egzaminu w odnośnym zakładzie naukowym, a odbyć ją należy pod kierunkiem mierniczego przysięgłego lub też w jednym z urzędów państwowych, które wskaże M. R. P. w porozumieniu z interesowanymi ministrami“.

„Art. 4. Praktyczną znajomość zawodu udowadnia świadectwo ze złożenia egzaminu o charakterze praktycznym, który ma stwierdzić;

a) dostateczne wyrobienie zawodowe i umiejętność samodzielnego wykonywania czynności mierniczych przysięgłych (art. 9) oraz

b) znajomość ustaw, rozporządzeń i instrukcyj, mających związek z wykonywaniem zawodu mierniczego.

Art. 5. Wskazany w art. 4 egzamin odbywa się przed komisją po odbyciu wskazanej w art. 3 praktyki.

Art. 6. Od składania egzaminów są zwolnieni;

a) profesorowie politechniki i innych szkół akademickich, o ile wykładają miernictwo;

b) byli urzędnicy państwowi i samorządowi, oraz byli nauczyciele miernictwa państwowych szkół mierniczych, jeżeli wykazą się posiadaniem wykształcenia, odpowiadającego wymogom art. 2 i dowodem pracy w miernictwie przynajmniej przez lat 10 w jednym z urzędów wymienionych w rozporządzeniu M. R. P., wydanem w myśl art. 3, względnie w jednej ze szkół, wymienionych w p. b) art. 2“.

Czy takie rozporządzenie już wydane zostało, nie jest mi wiadomem, zdaje się jednak, że nie.

„Art. 8. Ubiegający się o nadanie uprawnienia winien złożyć podanie w urzędzie wojewódzkim, właściwym wedle jego miejsca zamieszkania, dołączając dowody, wymagane w art. 1. Wojewoda wydaje kandydatom dekret, odbiera przysięgę i ogłasza to w dzienniku urzędowym. Przeciw odmówieniu służy interesowanemu prawo odwołania się do M. R. P. do 14 dni. O siedzibie biura i każdej jej zmianie ma być powiadomiony właściwy urząd wojewódzki.

Art. 9. Mierniczowie przysięgli mają wyłączne prawo na obszarze całego Państwa do wykonywania z zastosowaniem się do ustaw i rozporządzeń, następujących prac mierniczych, o ile wykonanie tych prac nie należy do władz państwowych:

a) pomiarów terenowych oraz związanych z nimi obliczeń powierzchni i objętości;

b) planów odrysów i robót kartograficznych na podstawie wykonanych pomiarów;

c) projektów i przeprowadzenia na gruncie technicznych projektów podziału parcel (parcelacji), jak również technicznych projektów scalania i wyrównania (komasacji i arondacji);

d) oznaczania i regulowania granic na wezwanie osób cywilnych lub władz rządowych;

e) sprawdzania i opinjowania przedłożonych planów oraz obliczeń geometrycznych w zakresie wyżej wymienionym.

Nadto mają obowiązek wydawania zaświadczeń o odbytej u nich praktyce osobom, wymienionym w art. 2, zarejestrowanym u właściwego wojewody w dniu rozpoczęcia praktyki.

Art. 10. Przy powyższych czynnościach mają prawo używania okrągłej pieczęci z godłem Państwa, zawierającej tytuł: „mierniczy przysięgły“, oraz imię, nazwisko i nazwę siedziby.

Art. 11. Obliczenia, plany oraz sporządzone z nich odrysy i odbitki, podpisane przez mierniczego i opatrzone jego pieczęcią oraz datą i liczbą dziennika, posiadają znaczenie dokumentu urzędowego.

Art. 12. Mierniczy odpowiada osobiście za prawidłowe, terminowe i sumienne, oraz zgodne z wymaganiami nauki, techniki i obowiązujących przepisów wykonanie prac, wchodzących w zakres jego czynności.

Art. 13. Mierniczym nie wolno otwierać biur filjalnych, których zadaniem byłoby przyjmowanie i wykonywanie zleceń“.

Dalsze artykuły obejmują postanowienia, zawierające przepisy zabezpieczające interesy stron i rozmaite kary. Na szczególniejszą uwagę zasługuje art. 19. który powiada: „Winni nieuprawnionego używania tytułu lub nieuprawnionego wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego, o ile dany czyn nie stanowi przestępstwa surowiej karanego, będzie karany aresztem do 6 tygodni i grzywną do 1.000 złotych, lub jedną z tych kar.

Właściwemi są sądy pokoju (powiatowe)“.

Wobec tych postanowień jest dana możność leśnikom, którzy ukończyli akademię rolniczą (Hochschule für Bodenkultur) we Wiedniu, o ile są leśnikami prywatnymi, lub leśnikami służby państwowej, lecz nie pozostający w czynnej służbie, uzyskania prawa do wykonywania zawodu „mierniczego przysięgłego“. Jednak kandydaci muszą być „ukończeni“. Do roku 1883 wystarczała frekwencja, egzaminów państwowych nie było. Tym ustawa o tytule inżyniera przyznaje ten tytuł, gdyż tylko takie wymagania teoretyczne podówczas stawiała. Ci absolwenci mogą zatem się także ubiegać o prawo wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego. Ponieważ jednak najmłodszy z tych absolwentów mogą posiadać lat 66, prawdopodobnie więc nikt z nich o to prawo ubiegać się nie będzie. Od r. szkolnego 1883/4 wprowadzono dwa, a od roku 1892 trzy egzamina państwowe i od tego drugiego terminu począwszy zaczęto nadawać zupełnie formalnie tytuł „inżyniera leśnictwa“, i wydawano specjalny dyplom. Z tego wynika, że absolwenci lat od 1883/4 do 1892 lub 1893 (nie wiem dokładnie) muszą posiadać złożone dwa egzaminy państwowe a od r. 1892 lub 1893 trzy egzaminy i dyplom inżynierski i dopiero w tym wypadku można ich nazwać „ukończonymi“. To wyjaśnienie było z tego powodu konieczne, gdyż znajdują się ludzie, którzy nadużywają tytułu „inżyniera“, nie będąc do tego zupełnie uprawnieni, licząc prawdopodobnie na to, że nikt nie zechce oddać ich do ukarania sądom. Postępowanie takie jest co najmniej niewłaściwe i poniżające tego, kto tytułu inżyniera nieprawnie używa.

---